

Celo skladišče železa v želodcu

Mariborsko okrožno sodišče je obsodilo v tednu pred cvetno nedeljo na dosmrtno ječo 30 letnega Jožefa Koder, mehanika iz Maribora, kateri je zagrešil v tovarišiji z Melhiorjem Pintaričem več tolovajstev in je vznemirjal dolgo časa z razbojništvom mariborsko okolico, Dravsko polje in Dolenjsko. Obsojeni Koder čaka na pravomočnost obsodbe v celici mariborske jetnišnice.

Znano je, da požirajo nevarni zločinci po obsodbi razne železne ter pločevinaste predmete z namenom, da bi bili oddani v bolnišnico in bi od tam lahko zbežali. Ker je pobeg kaznjencev iz bolnišnice radi preiskave želodca že parkrat uspel, so postali v jetnišnici in mariborski kaznilnici bolj previdni.

Omenjeni težki zločinec Koder se je tudi poslužil po zgledu nekaterih prednikov navade požiranja železnih predmetov, da bi si končal iz obupa nad prisojeno mu dosmrtno ječo življenje, ali pa, da bi prišel v bolnišnico in od tam v ljubo svobodo.

Kodra nadzorujoči paznik je javil jetniškemu zdravniku, da je obsojeni v zadnjem času kljub običajni hrani močno shujšal.

Kaznjencec je končno priznal zdravniku, da je pogoltnil 24. aprila kose železa, žebelj ter žico. Ker je postajalo stanje bolnika nevarno, so ga prepeljali z verigami na rokah in nogah v mariborsko splošno bolnišnico. Po pregledu po rentgenu ga je operiral dr. Vladimir Brezovnik, primarij II. kirurškega oddelka, na želodcu, v katerem je na največje začudenje odkril celo skladišče železja. Iz Kodrovega želodca je privlekel tri železne zapirale ali »hakle« od oken v dolžini 15–20 cm in precej debele, ter dolg žebelj. V tankem črevesu mu je tičala 20 cm dolga in nekaj milimetrov debela žica.

Operacija je povsem uspela in bo Koder čisto zdrav v najkrajšem času zapu-

stil bolnišnico in bo moral nazaj v ječo, kjer bo odslej bolj previden glede prehude obremenitve želodca s predolgimi in preveč debelimi okenskimi »hakli« ter žebli!

Naši rajni

Sv. Anton v Slov. goricah. Umrl je dne 6. marca daleč naokrog znani Oeh Janez, p. d. Strah, iz Coetinec, kateri zasluži, da mu tudi »Slov. gospodar« v spomin poda par vrstic kot svojemu staremu, nad 30 let zvestemu naročniku. Pokojnik je bil daleč naokrog znan kot izvrsten muzikant, ki je znal nešteto krat kakršno koli družbo razvedriti s svojim veselim značajem. Bil je glasbeno izredno nadarjen in je v svoji starosti večkrat izjavil: kako bi rad svoj talent dal komu drugemu, ako bi ga lahko. 13 let je bil tudi naš organist in je kot pevovodja mnogo storil za čast božjo. V mladih letih je bil tudi agilen prosvetni delavec. Bil je globoko veren, kar je tudi vcepil v svojo družino in lahko o njem mirno rečemo, da mu je v resnici bilo v življenju geslo: moli in delaj! Bil je izredno skrben in delaven. Njega ni nikoli nikdo našel brez dela in tudi kljub starosti 74 let mu nobeno jutro ni bilo prezgodnje. V njegovo hišo je smelo zahajati samo le katoliško časopisje in knjige. Bil je vedno trdne narave, le pred smrtjo je nekaj tednov bil v postelji, kjer je bil previden tudi s sv. zakramenti. Pogreb je bil 9. marca, katerega je vodil njegov svak, g. duhovni svetnik in nasr. Jakob Gašparič iz Trbovelj. Na domu mu je v slovo zapel domači pevski zbor pod vodstvom pokojnikovega nečaka g. Jakoba Mohorič, trojiška godba pa mu je zaigrala žalostinko, nakar so člani domačega Društva starih vojakov in invalidov ponesli krsto v domačo cerkev, v katero je tako rad zahajal. Sv. mašo zadušnico je daroval g. župnik Gašparič, kateri se je tudi pri odprtem grobu z v arce segajočih besedah poslovil od našega Janeza. Tokrat menda ni ostalo nobeno oko suho. Nato se je poslovil od rajnega št. njegov sobčan Lorenčič Vinko, in to v imenu Društva starih vojakov. Domači pevci so mu zapeli žalostinko, godba je še zadnjič zaigrala svojemu sotovarišu par žalostnih akordov, oči navzočih pa so bile uprte v svežo in prerano gomilo našega priljubljenega Janeza, a iz are vseh se je nemo izražal bolesten vzdih: Bog Ti dal večni mir in pokoj in na svidenje v rajski višavi! — Žalujočima sinovoma, od katerih je starejši oženjen, mlajši pa je tajnik pri domači občini, kakor tudi vsem ostalim žalujočim izrekamo sožalje!

Sv. Ana v Slov. goricah. Tužno so zapeli zvonovi iz lin naše farne cerkve in nam naznanili žalostno vest. Na Ščavnici je umrla 18. aprila po kratki in mučni bolezni v 75. letu starosti kneticavdova Kraner Julijana. S pokojnico je legla v grob ena najzgodnejših krščanskih mater, ki se je odlikovala po svojem lepem krščanskem življenju in bila po svojih dobrih delih v najlepši zgled vsakomur, ki jo je poznal. Bila je globokoverna, ki ni nikdar zanemarjala verskih dolžnosti in se ravnala po božjih zapovedih ter bila vdana v božjo previdnost. Noben berač ni odhajal od nje praznih rok. Svojo dobrosrčnost je kazala napram vsakomur in bila je vedno pravična. Svetovna vojna ji je iztrgala moža, ki je padel v tuji zemlji. Vsa vojna in povojna leta je gospodarila sama s svojima dvema sinovoma. Med vojno ji je umrl najmlajši sin, kar je bilo zanjo drugi hudi udarec, a prenesla je vse vdano v božjo voljo. Nepopisna so vsa dobra dela in zasluge pokojne Julijane, ki jo bo še marsikdo težko pogrešal. Vso priljubljenost in spoštovanje vse obširne okolice je pokazal njen pogreb, kakršni so redki pri nas. Pokojnico ohranimo v trajnem spominu. — Žalujočima sinovoma, sestri, bratom in ostalim sorodnikom izrekamo naše sožalje!

Apače. V Nasovi je umrl Gregor Vakač, zaveden Slovenec in skrben gospodar. Naj v miru počiva — žalujočim pa naše sožalje!

Smartno v Rožni dolini. Pri nas smo zadnji čas pokopali dve zgledni materi in blagi ženi: Franciško Brežnik in Franciško Hriberšek. Velika udeležba pri pogrebu in marsikatero ročno oko je pričalo, da smo se ločili od res blagih

Miš ustavila promet

Na zelo prometni cesti v Londonu se je ves promet ustavil za pet minut zavolje majhne miške. Miška je bežala pred mačko. Pred borzo je stal mešetar, ki je mirno čakal, da sporočijo nove tečaje. Nenadno je začutil, da mu je skočila miš v hlačnico in mu začela plezati po nogi navzgor. Mož se je smrtno prestrašil. Začel je kričati in skakati po hodniku, kakor da ga meče božjast. Seveda so se ljudje začudeno ustavili; menili so, da je mož znozel. Kmalu je bila cesta tako polna ljudi, da se je ves promet ustavil. Šele po petih minutah je mogel mešetar miš stresti iz hlačnice. In je ušla.

Inserirate!

Ko se je bližala hiši, v kateri je stanovala, si je oddahnila. A le za nekaj časa. Razne misli so jo začele mučiti. Kaj bo rekla mati? In kaj bo, če je slučajno kdo pri njih? Zbrati, pomiriti se bo morala, preden prestopi domači prag. Šla je mimo hiše, a takoj se je spomnila, da bi bilo to še bolj nevarno, kakor če gre domov. Obrnila se je in stekla v hišo. Ko je zaprla vrata za seboj, so ji moči popolnoma opešale. Zamajala se je in zgrudila na tla. Čez nekaj trenutkov je spet zbrala moči. Sedla je in zaklicala:

»Mati!«

Mati jo bo gotovo obvarovala hudega, nje se ji ni treba bati.

»Mati!« je spet zaklicala.

Ni dobila odgovora. V hiši je vladala tišina, samo budiljka je tik-takala.

Vstala je in šla v nadstropje. Mati je morda legla in zadremala. Ne. Stanovanje je bilo prazno. Nina je globoko, težko dihala. Pogledala je roke in obleko, da bi videla, če ni kje kaka kaplja krvi. Ničesar ni zasledila. Oddahnila si je. Nihče ne bo sumil, da je ona izvršila krvavo dejanje. Stopila je pred ogledalo. Vztrepetala je. Nasproti ji je zrl tako strašen obraz, da se ga je ustrašila. Oči so bile rdeče, solzne, divje. Ustnice blede in zatečene, obraz plav, lasje razmršeni in prepoteni. To naj bi bila tista Nina, katero je vsakdo smatral za lepoticu?...

Hitro se je umila in počesala. Medtem je razmišljala. Nekaj bo morala storiti. Dasi se ji je zdelo, da je doma popolnoma varna, si je vendar dopovedo-

vala, da bo vse tajila, če bi jo klicali na odgovor. Gotovo ji bodo verjeli, ker nihče ne bi mogel misliti, da bi tako nežna deklica mogla zagrešiti tako grozen zločin...

Prej je mislila, da bo samo z mesta zločina morala pobegniti in bo vse v redu. Kazimir umre in bo vsakdo mislil, da je izvršil samomor. Toda sedaj so se ji misli nenadoma začele zapletati. Pred seboj je zagledala dve veliki, s krogliami prelučkani dlani. Ti dlani bosta pričali, da Kazimir ni bil samomorilec, marveč žrtev morilcev. Toda ali je Kazimir res mrtev? Če ga najdejo živega, bo izpovedal, da je ona streljala nanj. In kaj bo potem svet rekel? Prepričati se mora, kako je s Kazimirom!

Nadela si je klobuk in odhitela od doma. Hitela je. Ko je prišla do parka, se je zavedla, da za svetla ne more k smreki, ker bi jo mogel kdo videti. Obrnila se je in šla v drugo smer. Blodila je ko v polsnu. Nenadoma se je znašla v cerkvi sv. Patricija. Cerkev je bila prazna, le na desni strani, pred oltarjem svetega Jožefa, je molila neka stara ženica. Kako miren, hladen in varen kraj! Nihče ne bo mislil, da bi se morilec mogel zateči v tak kraj. Samo to bo morala reči, da je bila v cerkvi in vsakdo ji bo verjel, da je nedolžna. Mlada leta so ji oživele v spominu. Moliti bi morala. Toda kaj? Poskusila je z očenašem, toda njene misli so se izgubile. Kvišku se je ozrla in zagledala podobo presvetega Srca Jezusovega. Roke podobe so bile razširjene, na dlaneh so zevale krvave rane. Srce ji je za hip zastalo od